

Šmílův DAF

11. kislef 5770
28. listopad 2009začátek šabatu: 15:43
konec šabatu: 16:56

Vajišlach

Časy z Kaluach.net pro týden této sidry
čas tfilin 6:30 | šma jisrael do 8:43 | mincha od 12:13
západ slunce 16:01 | tři hvězdy 16:39

Sidra v číslech

8. sidra v Tóře (z 54), 8. sidra v knize Berešit (z 12), 9 paršiot, 6 otevřených, 3 zavřené, skládá se z 153 vět, 1976 slov a 7458 písmen, obsahuje jeden z 613 příkazů (GID HANAŠE)

Aktuality

Do Šmone esre začínáme vkládat TAL UMATAR.

Chcete-li DAFu sdělit nějakou novinku, napište nám (judaismus@doopravdy.cz).

Alijot v kostce

Kohen: Jákov posílá posly k Esavovi a prosí o milost. Esav se blíží se 400 muži. Jákov rozděljuje svou rodinu a majetek do dvou táborů.**Levi:** Jákov posílá dary pro Esava. Celkem jde o 550 zvířat, což je počet odpovídající ročním musafovým obětem v Chrámu. Pak Jákov v noci osaměl a začal slavný noční boj s neznámým mužem. (Mimochodem, z tohoto místa se učíme, že není dobré být v noci venku sám.) Proč Jákov osaměl? Podle komentářů se vrátil pro malý džbánec oleje, kterým pomazal otář a GAL-ED na konci minulé sidry. A protože platí, že MAASE AVOT SIMAN LEVANIM (Dílo otců je znamením pro děti), vrátí se nám džbánec oleje za pár dní při svátku Chanuka. Ač zraněn, zápasí Jákov celou noc a nad ránem získává jméno JISRAEL. Je zajímavé, že na rozdíl od Avrahama zůstal Jákov i po přejmenování Jákovem a i Tóra dále užívá obě jména. Raši to vystěluje takto: „Lidé už tě nebudou s posměchem nazývat tím, „Kdo tahá svého bratra za patu.““**Šliši:** Setkání bratří. Sedmkrát padl Jákov před Esavem na tvář. Pak se bratři objali a p*o*l*i*b*i*1*i. Neobvyklý způsob zápisu slova (v originále s tečkami) volá po komentáři. A protože mají dva Židi tři názory, tvrdí jedni, že tečky potvrzují upřímnost polibku, zatímco podle jiných chtěl Esav bratra zakousnout.**Revii:** Jákov představuje svou rodinu Esavovi, ale bez dcery Diny. Pak kupuje pole u Šchemu a staví tam oltář.**Chamiši:** Šchem, syn místního krále, se zamiluje do Diny a unese ji. Vyjednávání o svatbě, obřízka Šchemských. Šimon a Levi pobíjejí všechny Šchemské. Umírá Devora (a podle tradice také Rivka).**Šiši:** Bůh ubezpečuje Jákova o jeho nárocích na zemi Izrael. Ráchel rodí Binjamina a umírá. Reuvenova aféra s Bilhou, o níž se v Talmudu uvádí: „Kdokoliv si myslí, že Reuven spal s Bilhou, se šeredně mýlí.“ Esavova genealogie.**Švii:** Genealogie kráů Seiru.**Haftara** (Ovadja): Věčný boj Esava s Jákovem.

Fotografie týdne

Demjanuk před soudem. V Mnichově začal soudní proces s dnes 89letým Johnem Demjanukem, který je obviněn z podílu na vraždě 28 tisíc Židů v sobiborském táboře smrti. Ivan (John) Demjanuk se narodil v roce 1920 na Ukrajině a za války se přidal na stranu nacistů. V Sobiboru si vysloužil přezdívku Ivan Hrozný, když osobně vodil vězně do plynové komory. Po válce se Demjanukovi podařilo emigrovat do USA. Ty ho později zbavily občanství. Již v roce 1988 čelil Demjanuk žalobě v Izraeli. Demjanuk je nyní číslem jedna na tzv. Wiesenthalově seznamu hledaných zločinců.

Soutěž: Velikáni

Prohlédněte si obrázek a tipněte si, o koho se jedná. Na

doopravdy.cz/judaismus/index.php/Kategorie:Velikani si zkontrolujte, zda jste tipovali správně.

(Nápověda: Bet El)

		
Jákov se svého bratra Esava velmi bál a r-----l své lidi a stáda na dva tábory.	Pak prosil Boha: „Zachraň mě. Slíbil jsi mi, že mé p-----o bude početné jako m----ý písek.“	A poslal Esavovi mnoho d--ů.
		
V noci Jákov zápasil s mužem, který mu řekl: „Již se nebudeš jmenovat Jákov, ale J-----l.“	Když se bratři setkali, objali se, políbili se a p-----i.	Jákov měl dvanáct synů – vyjmenuješ jich alespoň šest?

Rabbi Jonathan Sacks: Jákovův osud, jméno Jisrael

V tu chvíli získal židovský národ své jméno. Nic nemohlo být nečekanějšího a tajemnějšího. Jákov se chystal na setkání s bratrem, kterého dvacet dva let neviděl a který mu přísahal smrt. Jákov stál sám ve strachu noci, když byl napaden nejmenovaným neznámým. Zápasili, čas plynul a začalo svítat. Ten muž řekl: „Pusť mě, začíná svítat.“ Ale Jákov odpověděl: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Muž se ho optal: „Jaké je tvé jméno?“ „Jákov,“ odpověděl. A ten muž řekl: „Tvé jméno nebude již více Jákov, ale Jisrael, protože jsi zápasil s Bohem i s lidmi a obstál jsi.“

V tu chvíli získal lid Izraele své jméno. Určitě to byl jeden z nejpodivnějších a nejděsivějších náboženských zážitků lidských dějin. Náboženství, víra, Duchovno – to jsou slova, která se nám často pojí s asociacemi jako mír, klid, meditace, ticho či blaženost. Víra bývá často vnímána jako náhražka reality, jako „nebe na kruté zemi“, útek před sváry a těžkostmi každodenního života. Je to zajímavé téma, ale není to téma judaismu.

Judaismus neznamená útek z tohoto světa, ale o zapojení se do něj. Není to Marxovo „opium lidstva“. Neznečitlivuje naše bolesti, neotupuje naše vnímání nespravedlivosti života. Nesmiřuje nás s utrpením. Chce, abychom hráli svou roli v nejtěžším z projektů lidské historie. Chce, abychom vybudovali společnost, která by mohla být domovem pro Boží přítomnost. A to vyžaduje zápas s Bohem i s lidmi bez možnosti se vzdát.

S Bohem zápasil Moše a proroci, když svými slovy říkali: „Pane Bože, tvé nároky jsou nesmírné a my jsme jen malé lidské bytosti. Snažíme se, ale často chybujeme. Máme chvíle slabosti. Máš pravdu, za mnohé se ve svých životech musíme cítit hloupě. Jsme ale Tvé děti. Udělal sis nás, vybral sis nás. Tak nám odpusť.“ A Bůh odpouští. Judaismus je náboženstvím

pokání a nápravy, ne náboženstvím hříchu.

O zápasu s lidmi není třeba dlouze mluvit. Od Avrahamových dob byli Židé bořiteli model. Každá generace má své modly. Někdy se jim říká modloslužba, jindy pověra, pohanství, magie, astrologie a náboženství přírodních národů. Nebo sekularismus, materialismus či konzum. V hlubokém středověku, když byla Evropa prakticky negramotná, dbali Židé na vzdělávání dětí. Ve 20. století byl judaismus terčem fašismu a komunismu – systémů násilí, které nenávidí individualismus a neznají cenu jednotlivců. Judaismus je náboženstvím protestu, oponentem v historickém dialogu lidstva.

Jákov není Avrahamem ani Jicchakem. Jákovovou vírou je zápas. Po celý život jako by utíkal z jednoho nebezpečí do druhého. Před pomstychtivým bratrem k Lavanovi a od Lavana k Esavovi. Přežil, jen aby se dočkal dramatického střetu mezi Josefem a bratry. Jako jediný z praotců zemřel Jákov v exilu. Jákov zápasil a jeho potomci – děti Izraele – v boji se světem, který nepřeje klidu, pokračují.

Jákov se ale nikdy nevzdal a nikdy nebyl poražen. Největší duchovní zážitek si prožil sám v hloubi noci, daleko od domova. Bojoval s andělem svého osudu, bojoval vlastní vnitřní zápas a řekl: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Jákov objevil způsob, jak přežít katastrofy, a jeho děti se to naučily s ním. Nejtemnější noci jsou jim předehtou nadějných rán.

„Zis schwer zu sein a Jid“, říká se jidiš. Stále. Není snadné dívat se do tváře svému strachu a bojovat s ním, dokud se neobráti v novou sílu a požehnání. Raději bych to ale řekl jinak – judaismus není vírou v iluze, pozorováním světa skrz růžové brýle. Je vírou neúprosné upřímnosti, vírou vnímající zlo jako zlo a bojující s ním ve jménu života, dobra a Boha. To je naše výzva. Nést dál Jákovův osud, jméno Jisrael.